

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 kwietnia 2016 roku

Powódka M. T. pozwem z dnia 1 lipca 2015 wniosła o zasądzenie od Pozwanego Ministerstwo (...) na jej rzecz kwoty 50.000,00 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie przez Pozwanego dóbr osobistych Powódki, w szczególności jej godności jako pracownika. Ponadto, powódka wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powódki w charakterze Strony i zwróciła się do Sądu, aby ten zażądał od Pozwanego akt osobowych powódki. (pozew wraz z załącznikami k. 3 -11)

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 lipca 2015 roku Pozwany wniósł o oddalenie pozwu w całości, przeprowadzenie wniosków dowodowych wskazanych w pozwie (k. 16 – 18), zasądzenie od Powódki na rzecz Pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (odpowiedź na pozew wraz z załącznikami k. 16-28)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. T. pracowała w pozwanym Ministerstwie (...) w W. (wcześniej Ministerstwo (...)) w Biurze Pełnomocnika (...) w okresie od dnia 1 marca 2010 roku do dnia 12 czerwca 2015 roku, w wymiarze 1/2 wymiaru czasu pracy na stanowisku radcy prawnego. Stanowisko powódki należało do stanowisk samodzielnych. Wysokość wynagrodzenia pracownika zajmującego w korpusie służby cywilnej kształtowana jest przez mnożnik kwoty bazowej kształtującej się od poziomu 1,0 do poziomu 6,0.

Od dnia 30 lipca 2007 roku powódka prowadziła działalność gospodarczą w formie kancelarii radcy prawnego pod nazwą „(...)” z siedzibą w W.. W dniu podpisywania umowy o pracę na stanowisku „radca prawny” tj. 1 marca 2010 roku powódka prowadziła wyżej wymienioną działalność gospodarczą i nie zaprzestała jej po rozpoczęciu zatrudnienia w Ministerstwie (...). W składanych przez powódkę oświadczeniach majątkowych, powódka wykazywała fakt prowadzenia wskazanej działalności gospodarczej (w dniu rozpoczęcia pracy w Ministerstwie (...), a także w dniach: 25 lutego 2011 roku - stan na dzień 31 grudnia 2010, 17 lutego 2012 roku - stan na dzień 31 grudnia 2011 roku, 27 marca 2013 roku - stan na dzień 31 grudnia 2012 roku, 31 marca 2014 roku - stan na dzień 31 grudnia 2013 roku).

Powódka kontaktowała się z pełnomocnikiem ds. ochrony informacji niejawnych S. J., który miał wątpliwości, czy powódka zajmując stanowisko samodzielne może prowadzić działalność gospodarczą niezależnie od pracy na rzecz pozwanego. 29 maja 2012 roku powódka rozmawiała z S. J. i przekonała go, że w oparciu o obowiązujące przepisy, w jej przypadku jest to możliwe. Powódka rozmawiała także o tej sprawie i obiekcjach pełnomocnika ds. ochrony informacji niejawnych z przełożoną T. H. (także w 2012r.). Przełożona stwierdziła, że nie ma podstaw by się martwić.

W kwietniu 2015 roku Dyrektor Generalna pozwane zobowiązała Zastępcę pełnomocnika ds. ochrony informacji niejawnych S. J. do przeanalizowania oświadczeń majątkowych pracowników, po tym jak S. J. powiadomił (także w kwietniu 2015 roku) dyrektor, że jeden z pracowników prowadzi działalność gospodarczą.

W dniu 22 kwietnia 2015 roku Ministerstwo (...) wszczęło wobec Powódki postępowanie wyjaśniające, w celu ustalenia, czy doszło do naruszenia przez powódkę zakazu wynikającego z art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. W ramach toczącego się postępowania, Pozwany zwrócił się do Powódki pismem z dnia 27 maja 2015 roku, wskazując, iż na podstawie oświadczenia o stanie majątkowym (wypełnionego przez powódkę według stanu na dzień 31 grudnia 2014 roku), powziął informację o prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej, co zdaniem Pozwanego, stanowi naruszenie zakazu, o którym mowa powyżej. Pozwany jednocześnie wezwał Powódkę do podania daty zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej w terminie do 3 czerwca 2015 roku. (k.164). W odpowiedzi powódka wskazała, że w jej ocenie prowadzona przez nią działalność gospodarcza nie była i nie jest sprzeczna z przepisami ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Z dniem 12 czerwca 2015 roku pozwany rozwiązał z powódką stosunek pracy w związku naruszeniem przez nią przepisów wskazanej ustawy, doręczając Powódce rozwiązanie umowy o pracę drogą pocztową.

Powódka, w piśmie przekazanym drogą pocztową, z dnia 8 lipca 2015 roku przekazała identyfikator i kartę wejściową do budynku, w którym mieści się siedziba Pozwanego.

W sprawie o sygnaturze akt VIIIIP 521/15 Sąd Rejonowy oddalił odwołanie powódki od rozwiązania umowy o pracę dokonanego przez pozwanego w dniu 12 czerwca 2015 roku.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie :

akt osobowych powódki, zeznań świadków S. J. (k. 275), B. B. (k. 283 – 284), B. C. (k. 24), dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, zeznań powódki w zakresie w jakim są zbieżne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie (k. 297-300). Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Za wiarygodne Sąd uznał złożone przez świadków i powódkę zeznania. Zeznania te są wewnętrznie spójne i logiczne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dokumentów złożonych przy piśmie z dnia 18 marca 2016 r. (k. 287 – 297), z uwagi na złożenie tych dowodów znacznie po terminie określonym przez Sąd. W ocenie Sądu powódka nie wykazała okoliczności wynikającej z art. 207 §6 k.p.c., a dopuszczenie tych dowodów skutkowało by przedłużeniem postępowania z uwagi na konieczność umożliwienia zajęcia stanowiska pozwanemu. W zaistniałej sytuacji w dniu 23 marca 2016 roku konieczne byłoby odroczenie rozprawy. Niebagatelne znaczenie ma także fakt, że powódka mogła złożyć te dokumenty w określonym przez Sąd terminie a tego nie uczyniła.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powódki M. T. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę roszczenia stanowi art. 23 k.c., 24 k.c., 448 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 11¹k.p.

W ocenie Sądu pozwany nie dopuścił się naruszenia dóbr osobistych Powódki, w tym dóbr pracowniczych. Wymaga podkreślenia, że w sprawie o sygnaturze akt VIIIIP 521/15 Sąd uznał, że oświadczenie woli pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę dokonane w dniu 12 czerwca 2015 roku jest zgodne z prawem.

Art. 23 k.c. stanowi, że dobrami osobistymi człowieka są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska i pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Kolejny przepis Kodeksu Cywilnego stanowi, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 24 ust. 1 k.c.). Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została zaś wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Godność pracownika (art. 11¹ k.p.), zdaniem Sądu, powinna być rozumiana jako „poczucie własnej wartości, opartej na opinii dobrego fachowca i sumiennego pracownika oraz na uznaniu zdolności, umiejętności i wkładu pracy pracownika przez jego przełożonych. Naruszeniem tak rozumianej godności pracowniczej są zaś zachowania pracodawcy polegające między innymi na słownej lub czynnej zniewadze, dopuszczaniu się czynów nieobyczajnych wobec pracownika, krzywdzących ocenach jego kwalifikacji, udzielaniu nieprawdziwych opinii o pracowniku,

bezzasadnym wymierzaniu mu kar dyscyplinarnych, ujawnianiu bez zgody pracownika informacji objętych ochroną danych osobowych”. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. III APa 31/14).

W przedmiotowej sprawie pozwany, po powzięciu informacji o prowadzeniu przez powódkę działalności gospodarczej, podjął kroki mające na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji i zaważał pozwaną do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, która, w jego opinii, naruszała ustawę o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Pozwany, po otrzymaniu od powódki informacji o kontynuowaniu przez nią działalności gospodarczej, rozwiązał z powódką stosunek pracy na podstawie art. 52. § 1 pkt 1, który stanowi, że „pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych”. W czasie prowadzenia postępowania wyjaśniającego, Powódka miała możliwość przeglądania akt, a także składania wyjaśnień, co też czyniła. W trakcie wykonywania tych czynności Powód działał w sposób prawidłowy, standardowo przyjęty w tego typu okolicznościach. Powódka nie wykazała, aby pozwany w jakimkolwiek momencie tj. w czasie prowadzenia postępowania wyjaśniającego, rozwiązania umowy o pracę, a także po ustaniu stosunku pracy z pozwaną, dopuścił się słownej lub czynnej zniewagi, wygłaszał krzywdzące opinie o powódce, nie dał jej możliwości pożegnania się z pracownikami, oskarżał i oczerniał powódkę. Należy zatem uznać, że pozwany swym działaniem nie naruszył godności pracowniczych powódki.

Sąd nie podzielił stanowiska Powódki, jakoby sam fakt rozwiązania umowy o pracę należałoby traktować jako działanie naruszające dobro osobiste. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014 r. (sygn. III APa 31/14), rozwiązanie (także wadliwe) stosunku pracy przez pracodawcę wyklucza możliwość stosowania przepisów prawa cywilnego o ochronie dóbr osobistych (art. 23 k.c., art. 24 k.c., art. 448 k.c.), chyba że w związku z tym rozwiązaniem pracodawca naruszy dobro osobiste pracownika poza zakresem stosunku pracy, podejmując działania nie mieszczące się w ukształtowanej przez ustawodawcę formie i treści czynności prawnej rozwiązującej stosunek pracy. W przedmiotowej sprawie pozwany działał w zakresie i w formie wynikającej z rozwiązania stosunku pracy.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa Sąd orzekł jak w sentencji.

Sąd na podstawie art. 98 kpc w zw. z §6 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu obciążył powódkę obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez pozwanego. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., nr 167, poz. 1398 ze zm.) zobowiązał pozwanego do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów opłaty od pozwu.

SSR Rafał Młyński

Z: (...).